

koncertní sezona
2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí 7. abonentní koncert
symfonického cyklu A

Dominika Weiss Hošková
violoncello

**SEVEROČESKÁ FILHARMONIE
TEPLICE**

José María Moreno
dirigent

---

30. dubna 2026 v 19:00 hodin
Dům kultury Teplice

Od Beethovena k impresionismu – to je skoro celé století, na jehož proměňujícím se pozadí se odvíjel život **Giuseppe Verdiho** a během něhož vznikala jeho hudební dramata s velkými příběhy, která nenechávají diváka chladným, a která vedle vzhledu do nitra člověka obsahují i strhující davové scény a dramaticky působivé výjevy. Verdiho současníci byli Rossini, Donizetti, Bellini, Bizet, Gounod, Puccini a mnozí další, včetně Richarda Wagnera. V profesionálního hudebníka dozrál Verdi v Bussetu, v městečku nedaleko jeho rodiště, kde tamní filharmonie zahrála skladbu tehdy patnáctiletého autora, kde se později stal učitelem hudby a oženil se s dcerou svého dobrodince. Manželka i dvě malé děti však záhy zemřely. O deset let později už Verdi žil s Giuseppinou Streppioniovou, dlouholetou přítelkyní, interpretkou úlohy Abigail v jeho první nejúspěšnější opeře Nabucco. V roce 1848 Verdi, už jako docela úspěšný autor, koupil několik kilometrů od Busseta, v Sant'Agatě, dům a pozemky. Se svou životní partnerkou se tam nastěhovali. Verdiho vila, obklopená polnostmi a velkou zahradou, je dodnes ztracena ve venkovské krajině. Byla místem, kde napsal větší polovinu z úctyhodného počtu svých děl, místem, kam se vracel z cest. Uchýlili se tam určitě i proto, aby unikli kletvám v Bussetu. Nebyli totiž sezdaní. Svatbu měli až v roce 1859.

Giuseppe Verdi často nacházel předlohy pro své opery v dílech vynikajících spisovatelů a dramatiků. Při úspěšném uvedení opery Trubadúr v Petrohradu zpíval s velkým úspěchem titulní roli italský tenorista Enrico Tamberlik. Ten navrhl řediteli petrohradského divadla, aby pro sezónu 1861–1862 objednal od Verdiho původní operu. Verdi objednávku přijal a za předlohu si vybral divadelní hru Victora Huga Ruy Blas. Tento námět byl ale carskou cenzurou zamítnut jako nevhodný. Jako další možný námět byla Verdim vybrána španělská romantická divadelní hra Ángela de Saavedra, vévody z Rivas Don Álvaro čili síla osudu. Tato hra měla při svém uvedení v roce 1835 obrovský úspěch a je považována za první španělskou romantickou divadelní hru. Námět byl schválen a smlouva s petrohradským divadlem byla podepsána. V opeře **Síla osudu** je Leonora di Vargas přistižena svým otcem markýzem při tajném útěku se svým milým Donem Alvarem z domova. Při potyčce mužů je starý markýz nešťastnou náhodou zabit. Pomstychtivý Leonořin bratr Don Carlos milence, kteří jsou vinou válečných událostí od sebe odloučeni, pronásleduje. Leonora skončí jako poustevnice v blízkosti španělského františkánského kláštera a Don Alvaro je naverbován do vojska, s nímž je na válečném tažení v Itálii, kde se pod falešnou identitou seznámí s donem Carlosem. Ten však odhalí jeho pravou totožnost a nemilosrdně chce dokonat rodinnou pomstu. Poslední scéna se koná u Leonořiny poustevny, kde po souboji chce Alvaro nechat vyzpovídat vážně zraněného Carlose. V poustevníkově však poznává svou přestrojenou milenkou, kterou zavilý bratr ve smrtelné křeči probodne. Přeživší Alvaro poznává, že síla osudu je završena. Předehra k opeře je dramatickým a často hraným koncertním dílem. Zahajují ji tři ikonické akordy, které symbolizují nemilosrdný osud. Vyniká osudovou atmosférou, využívá témata z opery a je charakteristická svou gradací, která posluchače uvádí do tragického děje plného zvrátů, lásky a msty.

Německý romantický skladatel, učitel a dirigent **Max Christian Friedrich Bruch** získával hudební vzdělání od klavírních virtuózů své doby již od útlého věku. Svou první skladbu napsal v devíti letech. Byla jí píseň k matčiným narozeninám a tímto momentem započala jeho hudební životní dráha. Rodiče – tatínek policejní rada, maminka učitelka klavíru a zpěvu a ve své době lokálně známá sopranistka – jeho zapálení pro hudbu a další studium nadšeně podpořili a mladý Max svůj talent velmi brzy zúročil. Zejména s matkou si velmi rozuměl. Ne náhodou jsou v jeho rané tvorbě hojně zastoupena menší vokálně instrumentální díla a síla lidského hlasu jej inspirovala celý život. Přestože z dnešního pohledu Bruchova nejvýznamnější díla spadají spíše do oblasti instrumentální hudby, pro celou jeho tvorbu je charakteristický cit pro jednoduché melodie, tradiční formální hudební myšlení a velký zájem o tradiční německou lidovou hudbu. Ve své době byl znám především jako skladatel chorálů. Jeho kariéra byla úctyhodně dlouhá. Putoval na vedoucích pozicích hudebních těles mezi významnými německými destinacemi. Vedl Liverpoolskou filharmonickou společnost, v posledních dvaceti letech produktivního života vyučoval na berlínské Hochschule für Musik. Vedl

poklidný život bez soukromých skandálů, který i poklidně skončil. Na náhrobku rodiny Bruchovy v berlínském Schönebergu čteme dodnes nápis, jenž nechala vytesat dcera Margerita: „Hudbou k nám promlouvá Bůh“. V době německého národního socialismu byl kvůli kritice postupů Richarda Wagnera označen za přívržence židovství a jeho díla nadlouho zmizela z koncertních programů.

Motlitba **Kol Nidrei** (všechny sliby) obvykle zahajuje bohoslužbu po soumraku v předvečer Jom Kipur (dne smíření), nejdůležitějšího dne v židovském kalendáři. V modlitbě se člověk předem zříká jakýchkoliv slibů Bohu, které mohou být složeny v nadcházejícím roce. Významnou součástí bohoslužby se pravděpodobně stala během středověku, kdy potenciálně anulovala přísahy obrácení pro případy, kdy byli Židé často nuceni volit mezi smrtí a konverzí ke křesťanství. Jiní věří, že její význam vyplývá jednoduše z podmanivě povahy její dlouhé, meandrující melodie. Bruchova skladba používá několik prvních frází tradiční písně. Nepokouší se příliš dlouho udržet „židovskou“ atmosféru a rychle směřuje do schumannovského zvukového světa Německa poloviny 20. století, zejména když přechází do durových tónin. Mezi skladatelovými díly si získala takovou pozici, že byl Bruch občas mylně nazýván „židovským autorem“, kterým rozhodně nebyl. Ve skutečnosti byl německým luteránem, o kterém je známo, že projevoval antisemitské nálady, ale rád používal „exotický“ etnický melodický materiál. Námět mu zprostředkoval člen sboru, který dirigoval.

Hudební kariéra dalšího romantického autora dnešního večera, **Charles Camilla Saint-Saëns** začala šťastně. Veškerá podpora rodiny vedla k tomu, že talentovaný hošík usedl ve dvou a půl letech ke klavíru, ve třech letech složil první skladbičku a v pěti letech měl svůj veřejný koncert. Kompozici se pak věnoval intenzivně od sedmi let. Po nástupu na pařížskou konzervatoř, kde studoval skladbu a hru na varhany, se z něj v pouhých 13 letech rychle stal jeden z nejlepších varhaníků v Evropě. Kromě toho patřil spolu s Ferencem Lisztem k bezkonkurenčním klavíristům své doby. Rozvoj francouzského hudebního života se zasloužil zejména založením Národní hudební společnosti, bez níž by nevzniklo mnoho známých děl francouzských autorů. Soukromý život Saint-Saëns byl poklidný, ale rovněž poznamenaný soukromými tragédiemi. Po smrti dvou malých dětí se rozešel s manželkou. Nikdy se již neoženil a žil životem bez afér. Záhy zemřela i milovaná matka, na níž byl citově velmi závislý a skladatel v této době uvažoval o sebevraždě. Jeho hudební věhlas postupně ustupoval ve prospěch progresivnějších kolegů, jakými byli např. Maurice Ravel či Claude Debussy. Saint-Saëns byl považován za zlostného, nerudného a intrikujícího člověka. Jeho vliv na francouzskou kulturu byl však značný a talent mnohostranný. Kromě kompozice se věnoval filozofii, poezii, astronomii a geologii. Byl vynikajícím matematikem.

V hudbě Saint-Saëns příliš neexperimentoval. Jeho tvorba je považována spíše za syntézu předchozích období. Skvěle se orientoval ve formě a technice. Právě forma se stala silnou i slabou stránkou jeho děl. Dnes se na něj pohlíží spíše jako na skladatele uhlazených, technicky dokonalých a interpretačně náročných děl. Velká část jeho tvorby setrvává v hraném repertoáru dodnes. **Koncert č. 1 a moll, op. 33** pro violoncello zkomponoval Saint-Saëns ve svých 37 letech pro belgického violoncellistu, gambistu a nástrojaře Augusta Tolbecqua. Rodina Tolbecqů byla v hudebním světě vážená a fakt, že August Tolbecque přednesl v rámci premiéry na pařížské konzervatoři v roce 1873 koncert osobně, přinesl autorovi uznání francouzské hudební smetánky. Koncert začíná neobvykle. Namísto běžné orchestrální předehry zazní krátký akord. Vstupuje violoncello s hlavním motivem a rychle přechází do pomyslného dialogu s orchestrem ve vzájemném střídání melodií. Druhá věta přináší originálně vystavěný menuet. Skupiny smyčců v orchestru během této části nehrají a sólový part končí kadencí. Koncert vstupuje do finále připomínkou úvodního tématu. Autor pracuje převážně s předešlým materiálem, v závěru věty však přichází violoncello s novou myšlenkou. Orchester ve skladbě vytváří jen jakousi třpytivou podkladovou plochu, na níž vyniká dramatickost a náročnost sólového partu. Významný hudební analytik počátku 20. století, Sir D. F. Tovey charakterizuje skladbu jako „koncert pro violoncello, který konečně umožňuje sólistovi odkrýt veškeré rejstří-

ky nástroje, aniž by jakkoliv narušil souhrn s orchestrem." Mnoho skladatelů, například Šostakovič či Rachmaninov, považují dílo za nejlepší koncert pro violoncello vůbec.

Francouzský hudební skladatel **Francis Poulenc** byl jediným synem bohatého otce, který trval na tom, že si jeho dítě vybere důstojnou a rozumnou profesní dráhu a připojí se k rodinné úspěšné farmaceutické a chemické společnosti. Hudbu tedy studoval ve svém volném čase, přinejmenším do smrti obou rodičů. Bylo mu pouhých osmnáct let, ale ztráta rodičovského dohledu a rozsáhlé dědictví mu umožnily jít za svými sny. Stal se členem skupiny volnomyšlenkářských skladatelů experimentujících s novými hudebními myšlenkami v oblastech rytmu, tónu a textury. Jeho vize stát se skladatelem však byla pozastavena, když se stal brancem francouzské armády v posledních měsících první světové války. Vstup do skutečného světa plného zkázy, hrůzy, bolesti a smrti a uvědomění si vzácnosti a křehkosti života jen upevnily Poulencovu touhu žít život odpovědný sám sobě a věnovat svůj čas na tomto světě hudbě. Když se vrátil do civilu, vložil do hudby a kompozice vše, co měl. Byl si velmi vědom svého nedostatku formálního vzdělání a zoufale se snažil objevit svůj vlastní hudební hlas. Naštěstí se jeho vstup do uměleckého světa shodoval s dobou, kdy se pozornost veřejnosti začala obracet proti tradiční pozdně romantické tvorbě ve prospěch nových okouzujících, svěžích a bezstarostných děl mladší generace, byť technicky nenáročných.

Velkou popularitu Poulenc získal ve svých čtyřiašedesáti letech kompozicí partitury k celovečernímu baletu *Les biches* na zakázku od mecenáše umění a vedoucího ruského baletu v Paříži Sergeje Ďagileva. Stal se ze dne na den autorem, kterého chtěl slyšet svět, a to mu přineslo další práci. Jedna taková zakázka přišla od britské rozhlasové stanice BBC. Zadáním byla skladba pro orchestr, která by se obecně vyhýbala složitým tématům. Tak vznikla **Sinfonietta**, čtyřvěté orchestrální dílo, které se vyznačuje lehkostí, plynoucími oblíbenými obraty a tanečními rytmy. Muzikologové pochopitelně poukázali na některé strukturální slabiny skladby, ale citujme skladatele: „Neanalyzujte moji hudbu – milujte ji!“ Zdrobnělý odkaz v názvu prozrazuje mnohé o Poulencově přístupu k tomuto dílu, v němž si zakládá spíše na lehkosti hudebního charakteru a orchestrace, než aby směřoval k symfonické formální soudržnosti. Autor bezstarostně proplová mezi vlnami bujných, romantických harmonií a přenáší posluchače od energického úvodního Allegra až do finále, které posluchače obloukem vrátí k Haydnovi v jeho lidovosti. Z hudebního toku se nečekaně vynořuje tajemné téma v *Andante cantabile* nebo krátké záhadné momenty ve *Scherzu*. Poulenc, který se po celý život potýkal s cykly maniodeprese, doslova nabil i svou instrumentální směs *Sinfonietty* řadou stylů a nálad. Premiéra díla proběhla v roce 1948 v Londýně. Navázalo na ni Poulencovo první koncertní turné po Spojených státech, které ještě více posílilo jeho mezinárodní renomé. *Sinfonietta* je skladatelovým jediným symfonickým dílem a dodnes je považována za klenot francouzské hudby poloviny století.

Jedna z nejvýraznějších českých violoncellistek **Dominika Weiss Hošková** začala hrát na svůj nástroj ve čtyřech letech. Po studiích na Pražské konzervatoři u V. Jírovce a V. Kočího a soukromých lekcích u Miloše Sádla pokračovala na Hudební fakultě AMU, kde absolvovala magisterské a doktorské studium ve třídě svého otce doc. Jiřího Hoška. V Paříži studovala na Conservatoire National Supérieur de Paris u Jeana Marie Gamard, v Izraeli na Jerusalem Academy of Music and Dance u Zvi Plessera a komorní hudbu u Aví Abramoviche. Své schopnosti dále rozvíjela na četných mistrovských kurzech u předních světových cellistů. Od dětství se pravidelně úspěšně účastnila violoncellových soutěží. Zvítězila například v Soutěži konzervatoří, v Soutěži Bohuslava Martinů, v soutěžích Karla Ditterse, YAMAHA 2004, The competition in memory of David Gritz, The Rose Chron chamber music competition a dalších. Kromě klasického repertoáru se specializuje na dílo Davida Poppera a hudbu židovských autorů. Vystupuje na prestižních festivalech a s předními symfonickými orchestry a filharmonii. Jako komorní hráčka založila klavírní trio Ester, Gideon Klein Duo a v Izraeli klavírní trio Sharon. Spolupracuje s Jerusalem Quartet, Zemlinsky Quartet a dalšími před-

ními světovými umělci. Zvláštní místo v její činnosti zaujímá spolupráce s Tel Aviv Cantorial Institut. Pravidelně nahrává pro rozhlas a televizi doma i v zahraničí, své sólové umění zaznamenala na třech kompaktních discích. Její aktivity byly oceněny v červnu 2010 udělením Stříbrné medaile Senátu Parlamentu ČR za šíření dobrého jména a tradic České republiky ve Státě Izrael. Hraje na violoncello Januarius Gagliano z roku 1750, který jí byl zapůjčen ze statní sbírky nástrojů Českého muzea hudby. Stejný nástroj měl zapůjčen před lety i slavný český violoncellista Miloš Sádlo.

Dirigent **José María Moreno** je považován za jednu z nejtemperamentnějších osobností španělského hudebního světa. V současné době působí na pozici uměleckého a hudebního ředitele v Orquesta Filarmónica de Málaga ve Španělsku. Jeho dosavadní dráha zahrnuje účinkování s mnohými světovými orchestry, jako jsou Berliner Symphoniker, Brandenburger Symphoniker, Augsburger Filharmoniker, Karelían Philharmonic Orchestra (Rusko), Sinfónica de Madrid, Sinfónica Nacional de Colombia, Orquesta de la Comunidad de Madrid, Oviedo Filarmonía, Sinfónica de Galicia, Szczecin Philharmonic Orchestra (Polsko), Lodz Philharmonic Orchestra (Polsko), Plzeňská filharmonie, Zagreb Philharmonic Orchestra (Chorvatsko), Orquestra do Norte (Portugalsko), Orquestra del Gran Teatre del Liceu, Sinfónica de Barcelona y Nacional de Cataluña, Sinfónica de Valencia, Orchestra Regionale Filarmonia Veneta (Itálie), Pori Sinfonietta (Finsko), Sinfónica de las Baleares, Joven Orquesta de la Comunidad de Madrid a další. Účinkuje též jako hudební ředitel se Sinfónica de Quintana Roo (Mexiko) a jako hlavní hostující dirigent souboru Orquestra da Opera no Património (Portugalsko) a hudebního festivalu MúsicaMallorca. K prestižním mezinárodně renomovaným umělcům, s nimiž jako dirigent spolupracoval, patří Ainhoa Arteta, Plácido Domingo, Josu de Solaun, Roberto Alagna, Juan Pérez Floristán, Joan Pons, Leticia Moreno, Carlos Álvarez, Juan Pérez Floristán, Leticia Moreno, Asier Polo, Esther Yoo, José Bros, Clara Jumi-Kang, María José Moreno, Juan Jesús Rodríguez, José María Gallardo del Rey, Sergei Malov, Sabina Puértolas, Pacho Flores, Sergei Sichkov, Ryutaro Suzuki, Alejandro Bustamante, Fiorenza Cedolins, Stefania Bonfadelli, Marco Vinco, Manuel Lanza, Clara Mouriz, Vanesa Goikoetxea, Marzio Giosi, Alejandro Roy, Raquel Lojendio, Carmen Solís, Joel Montero, Stefano Palatchi, Hiroko Morita, Cristina Faus, Sandra Moon, María Luisa Corbacho, Gabriel Ureña, Daniel Casares, Rocío Bazán, Sergey Malov, Stella Grigorian, Ruth Iniesta, Javier Franco, Olafur Sigurdarson, Julie Davies, Cristiana Oliveira, Jun-hee Kim a mnoho dalších.

José María Moreno pochází z Palma de Mallorca. Studia započal ve Španělsku, pokračoval na Konzervatoři Rimského-Korsakova v Petersburgu u Mijaila Kukushkina. Sám vyučuje jako profesor dirigování na Konzervatoři ve Valencii, zpěv na Konzervatoři Liceo Barcelona a hru na piano, teorii, harmonii, kontrapunkt a skladbu na Konzervatoři na Baleárských ostrovech. Dodatečně se sám vzdělával v oblasti práva na Univerzitě Baleárské ostrovy. Diriguje opery, balety a koncerty ve Španělsku, Číně, Kanadě, Rusku, Mexiku, Kolumbii, Německu, Finsku, Polsku, Chorvatsku, Francii, Itálii, Portugalsku a v České republice. Vyzdvihována jsou jeho vystoupení ve významných světových halách, jako jsou Beijin Forbidden City Music Hall, Berlínská filharmonie, Helsinki Music Center, Teatro Real, Liceu de Barcelona, Colón de Bogotá nebo Teatro de la Zarzuela Madrid. José María Moreno měl tu čest vést vystoupení pro papeže Jana Pavla II. v Římě anebo pro španělský královský pár.

PROGRAM:

Giuseppe Verdi (1813–1901)
Síla osudu, předehra k opeře

Max Bruch (1838–1920)
Kol Nidrei pro violoncello a orchestr, op. 47

Camille Saint-Saëns (1835–1921)
Koncert pro violoncello č. 1 a moll, op. 33
Allegro non troppo
Allegretto con moto
Tempo primo

Přestávka

Francis Poulenc (1899–1963)
Sinfonietta, FP 141
Allegro con fuoco
Molto vivace
Andante cantabile
Très vite et très gai

koncertní sezona
2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí 7. abonentní koncert symfonického cyklu B

Jaroslav Křička

Nostalgie

Jan Kubelík

Koncert pro housle a orchestr č. 4 B dur

Ludwig van Beethoven

Symfonie č. 7 A dur, op. 92

Pavel Šporcl
housle

Severočeská filharmonie Teplice

Petr Vronský
dirigent

14. května 2026 v 19:00 hodin

Koncertní sál Domu kultury Teplice

Vstupné 250,- Kč | Předprodej vstupenek v pokladně Domu kultury Teplice a na www.ticketportal.cz
Změna programu koncertu vyhrazena.

www.severoceskafilharmonie.cz

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonic
Teplice Since 1838

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje

Teplice

MINISTERSTVO
KULTURY

ústecký kraj

Lázně Teplice

SEVEROČESKÁ VODA
NADACHNÍ FOND

PŘÍŠTÍ PROGRAM
MLADÝ CYKLUS M | KONCERT 3

7. května 2026 v 19:00 hodin
Dům kultury Teplice

Program:

Wolfgang Amadeus Mozart: Don Giovanni - předehra k opeře
Wolfgang Amadeus Mozart: Il mio tesoro | árie Ottavia z opery Don Giovanni
Jan Novenko – tenor

Josef Mysliveček: Koncert D dur pro flétnu a orchestr | Allegro moderato
Ludmila Tesaříková – příčná flétna

Bernhard Henrik Crusell: Koncert č. 2 f moll, op. 5 | Andante pastorale | Allegretto
Roman Toml – klarinet

Antonín Dvořák: Karneval, op. 92
dirigent: **Kryštof Brož**

Wolfgang Amadeus Mozart: Koncert pro klavír a orchestr č. 21, KV 467
Allegro vivace assai
Anna Kuželková – klavír

Giuseppe Verdi: La donna è mobile | árie Vévody z opery Rigoletto
Jan Novenko – tenor

Jan Novák: Choreae vernaes pro flétnu a orchestr | Con libertà. Allegretto
Adéla Švomová – příčná flétna

Carl Maria von Weber: Koncert č. 2 Es dur pro klarinet a orchestr, op. 74 | Alla Polacca
Roman Liashko – klarinet

Carl Maria von Weber: Čarostřelec | předehra k opeře
dirigentka: **Kinga Głowacka, j. h.**

Účinkují:

Jan Novenko – tenor | **Ludmila Tesaříková** – příčná flétna | **Roman Toml** – klarinet
Kryštof Brož – dirigent | **Anna Kuželková** – klavír | **Adéla Švomová** – příčná flétna
Roman Liashko – klarinet

Severočeská filharmonie Teplice

Dirigent: **Kinga Głowacka, j. h.** | supervize: **Tomáš Koutník**

Koncert ve spolupráci s Koutník Academy a Konzervatoří v Teplicích.

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje